

Kulkurit

Kouvolan seudun eläinsuojeluyhdistyksen jäsenjulkaisu 2015

**s. 6 Muistatteko
Ruusan?**

**s. 8 Miksi kävellä,
kun voi juostakin?**

Kulkurit

Kouvolan seudun eläinsuojeluyhdistyksen
jäsenjulkaisu 2015

Kuvassa
Ryönä ja Ronja

Kuvaaja
Anna Märijärvi

Kulkurit

Kouvolan Seudun
Eläinsuojeluyhdistys ry:n
19. perättäinen vuosijulkaisu.

Yhteystiedot
Kouvolan Seudun
Eläinsuojeluyhdistys ry
Puistolantie 9, 45610 KORJA

Puhelinnumero arkisin 9–15,
talteenottoasiat 8–20
040 821 5554

Talteenoton päivystyspuhelin
vkl 040 552 7951 klo 8–20

www.ksey.net
ksey@saunalahti.fi

Toimittanut: KSEY ry:n hallitus

Taittanut: Suvi Ekholm
suvi.ekholm@gmail.com

Ilmoitusmyynti: Heidi Saarikko

Painatus: Digitaalipaino Seppo Talja Oy

Painos: 1500 kpl

Sisälllys

- s. 4 Kotihoitajana kissanpennuille
- s. 6 Pulliksen tarina
- s. 8 Neran ja Miskun tarinoita
- s. 10 Ottaiskinko kesäkanoja?
- s. 11 Eläinten tunnistemerkitseminen
- s. 12 Pikkuinen Laku
- s. 13 Irma-ystävän muistolle
- s. 14 Koira valitseen omistajansa
- s. 15 Hallituksen esittely

Animagi

KOUVOLA

(ent. Eläinsairaala Syke)

Teitä palvelee
tuttu ja osaava
henkilökunta!

Männistöntie 7A
Kouvola
0201 750 380
www.animagi.fi

Eläimelliset terveiset teille lukijamme

Tässä jäsenlehdessämme on jälleen kerran tuotu esille kauttamme kulkeneiden eläimien tarinoita. Vuosittain yhdistys on mukana ainakin reilun 400 eläimen elämässä. Joita-kin autetaan ulkosalta kulkurielämästä rakastetuksi lemmikiksi, toisia autetaan vanhasta kodista uuteen, monet myös löytävät kauttamme takaisin karkumatkoiltaan sinne oman omistajansa luokse.

Kaikilla eläimillä on oma tarinansa kerrottavanaan. Kaikkien tarina ei päädy jakoon, mutta jokainen on yhtä arvokas. Yhä useammin se tärkein juttu ei olekaan jatkotarina. Joskus se tarina onnistutaan yhdistämään vanhan jatkoksi.

Viime vuonna onnistuimme löytämään ennätyksellisesti sadan kissan alkuperäisen kodin, ja koirienkin osalta pyrimme no-

peuttamaan oman kodin löytymistä. Löytöeläimien aiempaa kotia etsitään paremmilla työkaluilla ja viestintäkanavilla.

Tänä vuonna eläinten oikeudet ja muun muassa tunnistettavuus talteenottoon tuodessa on esillä korostetusti uuden eläinsuojelulain ollessa valmisteilla, ja toivottavasti toteutuksessa loppuvuodesta politiikassa. Yhdistyksemme pyrkii toteuttamaan ehdotettua eläinsuojelulakia, vaikka se ei toteutuisikaan.

Jokaisen eläimen hyvinvointi on meille tärkeää. Me aiomme tehdä parhaamme sen eteen myös tänä vuonna. Yhdessä me kannamme vastuamme Kouvolan alueen eläinten oikeuksista ja hyvinvoinnista. Toivottavasti olet mukana!

Sari Uski
puheenjohtaja

**KUUSANKOSKEN
TAIDERUUKISSA**

**TAIDETUPA PIKKUSELMA,
GALLERIA PATO JA
KULTTUURIKLUBI PATO**

- Kuukausittain vaihtuvat taidenäyttelyt
- Kuva-, lasi- ja veistotaide. Taidelainausta.
- Kulttuuritapahtumia, seuraa fb:ssä
- Tilavuokrausta yksityis- ja kulttuuritapahtumiin. Kysy lisää!

VAPAA PÄÄSY!

PATO KLUBI

**GALLERIA
PATO**

Kuusankosken Taideruukki • Kymrinväylä 2, 45700 Kuusankoski
www.taidetupapiikkuselma.com • Vesa Parvinen, puh. 0440 564364

Tuloksellista ongelmakoira-koulutusta

Koiraurheiluhalli

Agility

Koirien sisäkoulutus ja kotihoito (sopimuksen mukaan,

Koria)

Koiraneuvontapuhelin (kts. tarkemmat tiedot nettisivuilta)

www.homeetta.net

Luoman Mansikka

*Mansikoita ja kylmäpuristettuja mehuja
suoraan tilalta sekä lähialueen toreilta*

Näkötie 477, Kannusjärvi; puh. 050 594 8677
www.facebook.com/luomanmansikka

Neran ja Miskun tarinoita

Ihanaa – kevät on taas täällä. Talviaikaan mahtuikin melkoinen järkytyksien kaval-kadi pienten pentukissojen muodossa. Kaikki alkoi siitä, kun eräänä päivänä emäntämme tuli kotiin kantaen kuljetuskoppaa. Tuon kopan ilmestyminen tarkoittaa yleensä automatkaa ja pahimmassa tapauksessa eläinlääkärin tapaamista – ja kumpikaan noista ei kuulu ihan ykkössuosikkeihin. Nera poistui vähin äänin kantokopan vaikutusalueelta ja tekeytyi näkymättömäksi levittäytyen sängyn alle. Misku oli rohkeampi ja jäi eläinlääkärireissun uhallakin katselemaan tapahtumia, sillä sen nenään kantautui mielenkiintoinen tuoksu kantokopasta.

Emäntä avasi kantokopan luukun ja Misku kurkisti kopan sisälle. "Apua – siellä liikkuu joku möykky!" Misku tuijotti epäuskoisena, kun kopasta mönki pienen pieni kissanpentu, joka muistutti värykseltään kovasti Miskua. "Nera, tule nyt katsomaan, mitä se eläinlääkäri on nyt tehnyt. Se on kloonannut minusta miniversion. Minähän sanoin, että sinne menoa kannattaa välttää kaikin mahdollisin keinoin, vaikka se vaatisi

muutaman käpäläniskun tai hampaanjäljen emännän käsiin."

Nera ei uskonut korviaan. Että muka toinen Misku! Kyllä tuossa yhdessäkin on jo kestä-

^ Nera lainahöyhenissä

mistä. Pitihän tuota ihmettä tulla katsomaan, mutta turvallisen matkan päästä ja ihan vain puolihuolimattomasti. Kyllä se totta oli. Lattialla taapersi pieni kissanpentu. Nera päätti olla rohkea ja

näyttää pennulle heti, kuka täällä on pomo. Nera lähestyi pentua selittäen: "Ole kuka olet, mutta tämän talon il capo sono io eli pomo olen minä – jos ymmärrät, mitä tarkoitan ja sen lisäksi..." – lause jäi kesken, kun pentu nostikin selkensä kaarelle ja pörhisti harvat karvansa ja päästi ilmoille sähinän, joka ehkä kissan kielessä tarkoitti jotain suurempaa, sillä äänenä se oli naurettavan kuuloinen pihinä. Nera ei ehtinyt katsella eikä kuunnella enempää, vaan sänätäsi takaisin sängyn alle sydän pamppaillen: "Apua, mikä miniatyyrihirviö!"

Pentu sai nimekseen Kasper. Oli aika kasvattaa orpo-Kasper kotihoidossa, kunnes se saisi loppuelämänsä kodin. Misku oli jälleen hyvä opettaja, sillä olihan se opettanut Nerankin pennusta asti. Vauhtia tässä talossa riitti. Leikkihetket olivat Miskusta kaikkein hauskimpia. Joskus edellä juoksi Kasper ja perässä Misku ja sitten osat vaihtuivat. Leikkihiiret ja pallot lentelivät pitkin asuntoa, ja pahvilaatikoista emäntä teki jos jonkinlaisia leikkipaikkoja. Miskusta, joka on jo 14-vuotias, kuoriutui jälleen leikkisä kolli. Nera ei voinut vähempää välittää. Sen mielipaikaksi tuli kiipeilypuun korkein taso, josta se seurasi si-

< Kaverukset

vusilmällä noita mielipuolisesti juoksevia kaveruksia. Kunhan nyt sen verran katseli, ettei tuo miniatyyri päässyt yllättämään. Joskus juoksemisen tiimellyksessä Kasper karautti kiipeilypuuta ylöspäin kohti Neran lepopaikkaa ja siinä vaiheessa Neralle iski paniikki. Ylemmäs Nera ei päässyt, joten oli huudettava niin pahalla äänellä ja niin kauan, että miniatyyri varmasti ymmärsi tiputtautua maahan kesken kiipeämisen.

Nera oli syvästi loukkaantunut emäntään, että tuo oli ottanut ylimääräisen tassuttelijan tähän ruokakuntaan. Nera ei tullut enää iltaisin syliin kuten aikaisemmin, ei edes lähelle vaan osoitti mieltään jopa nukkumalla eri huoneessa. Kissanpentu oli niin nopea liikkeissään, että vaikka Nera tiesi, ettei niitä ollut kuin tuo yksi, niin joskus tuntui, että pentuja oli joka puolella. Neralle se oli painajaismaista. Milloin mistäkin hyppäsi esiin tuo pieni karvapää. "Mistä noita kuoriutuu koko ajan lisää?", aprikoi Nera.

Nera huokaisi helpotuksesta, kun Kasper haettiin uuteen kotiinsa. Vihdoinkin kaikki ruoka, kaikki nukkumapaikat, kaikki lelut, kaikki kaikki kaikki oli taas Neran. Tätä onnea ei kestänyt kauan, sillä emäntä toi jälleen

uusia hylättyjä kissanpentuja kotihoitoon.

Pahin tilanne Nerasta oli se, kun pentuja oli samaan aikaan kaksi. Niistä ei tuntunut selviävän mitenkään. Nera oli jo oppinut hakeutumaan turvallisesti sänkyyn nukkumaan Miskun viereen, mutta kun sänkyyn singahiti lisäksi kaksi pientä katapulttia, niin se oli jo liikaa. Pennut juoksivat sängyssä ja kaivautuivat peittojen alle pyydystellen olemattomia sänkyhiiriä. "Nyt meni viimeisetkin hermonrippeet", tuumasi Nera, ja siirtyi suosiolla kohti olohuoneen sohva. Ennen kuin Nera sinne ehti lylertää, siellä singahiteli jo kaksi katapulttia varmoina siitä, että sänkyhiiret ovat siirtyneet sohva-vahiriiksi.

Kaikista järkytyksistään huolimatta Nera varmasti lähettäisi Miskun kanssa lämpöiset ajatukset kaikille noille tapaamilleen pennuille, ja toivottaisi heille oikein hyvää elämää ja hyviä ihmisiä ympärilleen.

Nyt kevään jo kolkuttaessa ikkunoihin on kotimme-kin taas oikea rauhan tyyssi. Misku ja Nera ovat päivän mittaan ulkotarhassaan jo tuntikausia, koska siellä on

niin paljon katseltavaa ja haisteltavaa, kun luonto herää taas kerran uuteen kasvuun. Kun joutsenet lensivät kaakattaen yli talomme, niin Misku ja Nera nyökkäilivät tyytyväisinä: "Se on kesä kohta – se myös on kotikissan parasta aikaa".

Päivi Lukkarinen

^ Misku

Muistatteko RUUSAN?

”Moikka, nimeni on Ruusa.

Olen lähes pikimusta pieni tyttökissa. Olen aktiivinen ja leikkisä, mutta vielä kovin ihmis-arka.

Kotihoitoon tullessani sähisin, jos minuun edes katsottiin, nykyään tulen jo vapaaehtoisesti jalkoihin kiehnäämään. Annan kotihoitajieni välillä silitellä ja rap- sutella itseäni, kiitän siitä toisinaan pienellä kehräyksellä. Erityisesti ruoka-aikana rakastan pajaamista! Vieraat ihmiset saattavat säikäyttää minut sohvan alle, mutta ruoan avulla uskaltaudun esille. Kaipaisin kotiin, jossa minua ei painostettaisi kesyyntymään. Ajan kanssa minusta kuoriutuu varmasti silityksiä rakastava kaunotar!”

Kävin ystäväni Miran kanssa katsomassa Ruusaa kotihoitaja Tiian luona. Hän kertoi minulle, että Ruusa on kovin

arka, enkä välttämättä näkisi siitä vilausta-kaan. Jostain syystä se ei mennytkään piiloon, vaan jäi kiipeilytelineen riippumattoon tarkkailemaan tilannetta. Sain jopa silitää hieman tuota pikkumustaa, muuttaman herkunkin suostui syömään. Päätin, että yritän tuon pienen olen- non kanssa.

Hain Ruusan marras-kuun viimeisen viikon tiistaina. Koko automatkan se hiirenhiljaa kyyhötti kantokopan perukoilla. Kotiin tullessa Ruusa piiloutui sänkyni alle laatikkoon ja pysyi siellä pipojen, hanskojen ja huivien seassa. Meidän vanhaneiti, Iina-kissa ei tulokkaasta juurikaan kiinnostunut. Ilta toi kumminkin epämieluisan käänteen Ruusan päättäessä, ettei hattulaatikko ollutkaan mukava vaihtoehto. Yhdessä nopeassa vilauksessa se pakeni hattulaatikosta, ja säntäil-

Ruusa

tyään pakokauhuisena se löysi viimein turvan tyttäreni sängyn alta. Ruusa oli suunniltaan pelosta, sähisi, murisi, sylki ja huitoi. Vein lähelle kantokopan, jonne sain Ruusan siirtymään. Mietin, mitä tuon pienen mytyn kanssa tekisin, kantokoppaan sitä ei yöksi voisi jättää ja kotimme tuntui liian pelottavalta. Muistin, että kellarissa oli koirilta jäänyt iso metallihäkki, sisustin siihen koti- hoitopaikasta mukaan

saadun pesäluolan, hiekkalaatikon, ruokaa ja vettä. Peitin häkin lakanalla, jotta Ruusa tuntisi olonsa niin turvalliseksi kuin mahdollista. Siellä Ruusa saisi viettää ensimmäisen yönsä. Epätoivo nosti päätään, miten tuon olennon käy. Osaanko? Pystynkö? Tuntui niin pahalta pienen kissan puolesta.

Aamulla soitin ystävälleni, itkin. Kysyin neuvoa, onhan hänellä vuosikymmenien kokemus kissoista. Mira sai

minut vakuuttumaan, ettei nyt saanut luovuttaa. Nousimme uuteen yritykseen.

Häkin ovi avattiin, näin Ruusa saisi omassa tahdissaan tulla tutkimaan paikkoja. Seuraavana yönä se olikin lähtenyt liikkeelle ja löytyi aamulla sohvan alta. Se liikkui häkin, sohvan ja sänkyni väliä, visusti silloin, kun kukaan ei ollut kuulemassa ja näkemässä. Ruokakin oli kelvannut ja vessaa käytetty. Jess! Illalla sohvan alta, ihan tietokonepöydän vierestä, jonka ääressä olin, kuului pienen pientä miukumista. Siinä me sitten juteltiin, Ruusa miukui ja minä höpöttelin sille takaisin. Tuosta hetkestä alkoi Ruusan huikea edistyminen.

Pian Ruusa uskalsi jo liikkua ihmisten läsnäollessa, usein sen kuitenkin löysi piilosta hattulaatikosta, liina-vaatekaapista, sohvan alta. Iina-kissa kiinnostui kovin, mutta tuo ryökäle suhahti aina, eikä halunnut tehdä tuttavuutta. Ensimmäisen viikon lopulla Ruusa tuli jo aamulla keittiöön mukaan ja vaati topakasti miukumalla ruokaa. Viimein sain varovasti silittää otsasta ja Ruusa kiitti kehräämällä. Viikkoakaan ei ollut vielä kulunut ja Ruusa oli edennyt jättiharppauksin.

Olin varautunut siihen, että Ruusalta saattaisi mennä useita viikkoja, ennen kuin se uskaltautuisi pois sängyn alta. Nyt, kun

keväässä mennään jo pitkällä, Ruusa on pääsääntöisesti luottavainen ja helppo käsitellä.

Tosin, jos on pienikin mahdollisuus, että jotain poikkeavaa saattaisi tapahtua, Ruusan epäilykset heräävät, ja silloin on parempi piiloutua. Tietokoneella työskentelystä Ruusa pitää eritoten ja onkin usein paikalla auttamassa. Kun illalla talo hiljenee, se tulee sänkyyn, kiehnää, pyörii, asettuu rinnan päälle pitkälleen ja kehrää, paljon ja kovaa. Vieraat ihmiset ovat edelleen arveluttavia, eikä Ruusa todellakaan halua tehdä tuttavuutta.

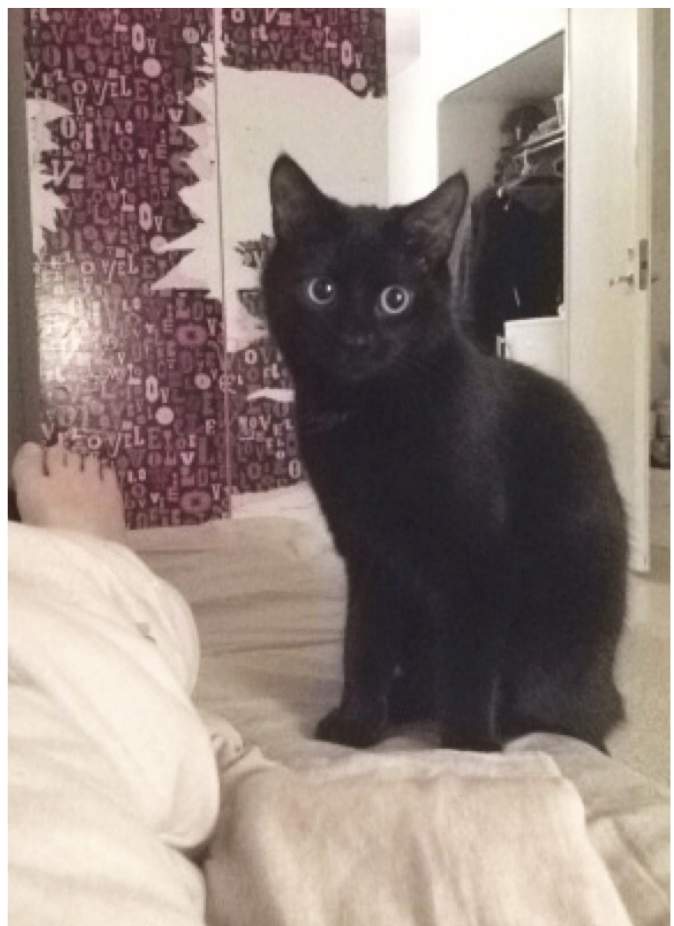
Ruusa on leikkisä niin kuin pennun kuuluukin, toisinaan se on varsin riiviömäinen ja koettelee Iina-neidin hermoja. Joskus Ruusa saa houkuteltua Iinan hurjaan ralliin ja silloin verhot ja kukat saavat kyytiä. Ruusa kaipaasi kovasti Iinan lähelle nukkumaan, mutta vanhus on niin kovin tarkka omasta alueestaan. Mökkeily on myös aloitettu, matkalla autossa se on hiljaa ja rauhallinen, onhan perillä kaikkea kivaa ja jännää. Kesällä mökille rakennetaan ulkoaitaus, jonne pääsee suoraan ikkunasta haistelemaan kesäilmaa ja nauttimaan auringosta.

Elämä on sittenkin ihanaa, vaikka alku olikin ohdakkeinen!

Minna Linerva

Rupert

Ruusa

Miksi kävellä, kun voi juostakin?

Meidän ruokakuntaamme on kuulunut useampiakin vuohia. Sanotaan – etenkin vuohien ”omistajien”/palvelijoiden keskuudessa – että vuohien omistajat pääsevät taivaaseen, koska he ovat kokeneet helvetin jo maan päällä.

Meidän ruokakuntaamme on kuulunut vuosien saatossa myös useita erilaisia ja erikokoisia koiria, kissan kokoisista aina 90-kiloisiin. Pääasiassa eläinsuojelullisista syistä tai muuten vaan kennelistä elämänsä viimeisiä vuosia keskuuteemme viettämään tulleet veijareita. Ja kuin kaivattuna ”taivaan lahjana” meille muutti KSEYn kautta nyt vuodenvaihteessa 8–9 -vuotias Elviira, rakastettavan persoonallinen ja edelleenkin energinen jackrussellinterrieri, tuolloin puolivuotiaan rotutoverinsa, oikean jaakkorasavillin, Köpin kumppaniksi.

Köpi oli jo pentuna meille tullessaan todellinen lutunen sydäntenmurskaaja. Ihana honkkeli. Elviira – elämässään hylkäämiä ja epävarmuutta kokeneena – käyttäytyi ensi alkuun hillityn, pidättäytyvän leidimäisesti. Hänen olemuksensa huokui epävarmuutta oman tahdon ja tulevan, mahdollisesti ei-toivottavan todellisuuden ristivedossa.

KSEYn välittämä etukäteisinfo Elviirasta niin yhdistyksen nettisivulla kuin koiravastaavalta oli asiallisen realistisen maanläheistä ja jopa ”varoittelevaakin”. Ei maalattu turhaan ruusutarhamaisia utopioita, mikä on erittäin hyvä, etenkin ajatellen ihmisiä, joilla ei ole kokemusta koirista ylipäätään, saati koirista, jotka eivät ole eläneet elämäänsä perus-

turvallisimman tai rakastavimman kaavan mukaan.

Elviirastakin tehtiin pitkä koeaikasopimus. Soitin jo vajaan vuorokauden kuluttua, että ”koeaika” päättyi jo. Elviirasta tuli oitis yksi keskeinen, ihana ja antava osa monenkirjavaa perhettämme, johon kuuluu Kali-vuohen, Köpin ja minun lisäksi myös kaksi kissaa, Pilli ja Jade.

Asumme maalaismaisesa taajamassa, aidalla rajatussa omakotitalossa, jossa niin vuohella, koirilla, kissoilla kuin ihmiselläkin on oma 24/7 ulos- ja sisäänkäyntimahdollisuus op-

timaalista liikkumisenvapautta turvaamaan.

Elviiran aiemmassa elämässä ulkoilut rajoittuivat kuulemma ulko-ovesta muutaman metrin lenkkeihin ja hänellä oli ensi alkuun meidän kollektiivissakin selviä vaikeuksia kokea asunnon ulkopuolinen elämä turvallisesti, jopa omassa, aidatussa pihassa. Suuri ja pelottava maailma on uhkakuvia täynnä. Kestää oman aikansa, ennen kuin turvallinen reviiri saavuttaa arkielämän kannalta riittävän elintilan.

Hitaasti kiiruhtamalla ja lyhyin askelin Elviirankin perus-

turvallisuus kuitenkin kasvoi. Tai siis: "hitaasti kiiruhtamalla" ja hitaasti kiiruhtamalla... Niissä lienee vissi ero, ainakin Elviiran mielestä. Ensialkuun ulkoilut muistuttivat enemmän julkisia itsensä hirttäjäisiä kuin meditatiivisen rentouttavaa vaellusta. Näin ihmispolon näkökulmasta tuntuu joskus vaikealta ymmärtää, miksi pitäisi aina-ja-kaiken-aikaa juosta, kun voi rauhassa kävellä. Tosin toisestakin "ääripäästä" löytyy kokemusta omasta pihapiiristä: kirkon kiertävä parin kilometrin lenkki sujuu normaalisti koirien kanssa vajaassa puolessa tunnissa, mutta vuohien kanssa ennätys ylittää vastaavan lenkin osalta kaksi ja puoli tuntia. Elviira pyrähtäisi tuon matkan kymmeneen minuuttiin, ellen toimisi etenemisen hidasteena.

Kaulapannan vaihtaminen lempeisiin valjaisiin auttoi olenaisesti. Askel hidastui ja ympäristön tarjoamien erilaisten tuoksujen haistelu sai aiempaa enemmän sijaa lenkeilläkin.

Olen työskennellyt psykiatriassa pitkään, ja meillä on ollut jo useamman vuoden Kouvolan keskustassa pienimuotoinen, kodikas tuetun asumisen yksikkö, jonka yhdeksi terapiatessuksi myös Elviira tuli.

Töihinlähtö saa Elviiran aivan euforiseen tilaan. Hän pomppii

jo eteisessä kuin kenguru konsanaan, ja suorastaan rakastaa autokyytiä. Rakastaa jopa mustasukkaisesti, sillä autossa hän mielellään kontrolloi, kuka mukamas saisi liikkua samoissa maisemissa ja kuka ei. Etenkin perävaunulliset rekat pitäisi hänen mielestään lailla kieltää. Ja jotkut hihnan päässä kulkevat tessutkin. Tosin heidän läsnäolonsa Elviira hyväksyy huomattavasti paremmin, kun on itsekin lenkillä hihnan päässä. Lajitovereiden luonteva kohtaaminen vaatii silti vielä lisätreeninkiä.

Terapiatessu-uransa alussa Elviira reagoi asuntoyksikössämme likimain kaikkiin uusiin henkilöihin, ääniin ja liikkeisiin. Pian hän kuitenkin tottui niihin, rauhoittui ja sittemmin hän on ollut mitä suloisin pajattava. Tosin edelleenkin emme tarvitsisi ovikelloa, kun meillä on aktiivinen biologinen sellainen.

Elviiran olemuksesta huokuva voimakas tarve perusturvalliseen ihmissuhteeseen tuntuu näkökulmastani ihanalta ja jopa imartelevalta. Hänen elekielensä suorastaan lumoo: Köpin seurassa autossa vietetyn pienenkin odotetun jälkeen hän katsoo kohti, siristää lumoavasti silmiään, luidistaa korvansa takaviistoon ja heiluttaa koko peräpäätänsä hänen kera kuin parhaimman sven-

gaavan musiikin tahtiin.

Kotona ja töissä Elviira tykkää olla liki, kylki kyljessä. Usein tilanteen niin salliessa hän kavautuu mieluusti peittojen alle tunneliinsa, luolakoiira kun geneettiseltä perimältään on. Nykyään Elviira tykkää nukkua yhä enemmän nojatuolin pehmeän tyynyn päällä, mutta edelleenkin aamuisin hän suorastaan vaatii päästä syliin ja saada pestä kasvoni, jopa kolmeen kertaan.

Ruuan suhteen Elviira käyttäytyy korrektisti: kaikki tarjolla oleva syödään ja tilanteen niin suodessa jopa santsataankin. Herkkujen omiminen, vahtiminen ja niiden esittely muille vaikuttaa olevan ajoittain itse syömistäkin tärkeämpää.

Muut nelijalkaiset saavat elää Elviiran mielestä aivan rauhassa omissa oloissaan ja mieluusti riittävän kaukana hänen taivaallista rauhaansa häiritsemästä.

Köpiin hänellä vaikuttaa olevan vuoroin äidillinen, vuoroin jopa romanttinenkin suhde. Mutta parasta Elviiran maailmassa lienee hyvien yöunien ja hyvän ruuan lisäksi oma rauha laumanjohtajan kyljessä kiinni, pajausten kera. Näin olen sen tulkinut ja siinä hyvässä uskossa elän tyytyväisenä.

Pekka Lehto

KASPERIN *jatkotarina*

Saimme viime marraskuussa uuden, hyvin hurmaavan perheenjäsenen nimeltään Kasper. Hänen elämänsä alkutaival oli ollut hyvin vaikea. Hänet oli löydetty noin viiden viikon ikäisenä orpopoikasena metsästä.

Löytymisen jälkeen Kasperia on hoidettu hyvin. Hän on saanut nauttia hyvästä hoivasta ja täysylöspidosta Päivi Lukkarisen luona Inkeröisissä. Sain tietää Kasperin olemassaolosta KSEY:ltä. Otin yhteyttä Päiviin ja sovimme, että haetaan Kasper meille. Kasper oli tuolloin luovutusikäinen. Kovin oli vielä pieni, mutta usko-

mattoman vilkas, terve ja valmis muuttamaan Pilkanmaalle.

Kotiutuminen sujuikin ongelmitta, siinä varmasti edesauttoi neljävuotias Saku-mirimme omalta osaltaan. Alussa Saku kummasteli Kasperin nopeita liikkeitä, vaan pian oli hänkin menossa mukana. Saku vanhempana antoi aina Kasperin ruokailla ensin, sitten vasta otti itse.

Seinillä kiipeilevät viherkasvit eivät kai Kasperin mielestä sopineet sisustukseen, koska hyvin pian alkoi niitä karsia, jotain kuitenkin jätti. Vesi oli myös heti alkuun kiinnostava elementti. Ensiksi roiskut-

teli pienen pienellä tassullaan juomakupista vettä päälleen. Sitten tuli mukaan kylppäriin, kun olin suihkussa. Keran viikossa onkin sitten ollut Kasperin suihkupäivä. Lisäksi kylppäriin lattialle on laitettu pesuvati, jonka pohjalla on vettä. Siinä hän voi vapaasti leikkiä vesileikkejään.

Kasperin uudenvuodenvastaanotto oli karmeaa. Raasu livahti aattoiltapäivänä karkuun. Pihapiirissä liikkui, vaan eipä halunnut antautua kiinni, ei myöskään vapaaehtoisesti tullut sisälle. Olimme ihan kauhuissamme, minne Kasper juoksee,

kunhan raketit alkavat paukkua! Kun pauke alkoi, teki mieli huutaa rappusilta, että lopettkaa ilotulitus, Kasper on kadonnut.

Menin uudenvuoden päivänä aamuvuoroon, katseltiin tienoita, Kasperista ei jälkeäkään. Mieheni jäi haravoimaan metsikköä, ei tulosta, naapurit eivät olleet nähneet. Olin valmistautunut jo soittamaan Korialle, että Kasper on kadonnut, kun mieheltäni tuli aamupäivällä puhelu töihin, että Kasper on pihapuussa. Ei millään olisi halunnut antautua kiinni, nautti kai vapaudesta - tai sitten pelkäsi.

Tulin töistä kotiin, laitoin ruokakupin pihamaalle ja odotin, kunnes Kasper pitkän viivytteen jälkeen meni syömään. Mikäli tassunsa eivät olisi olleet jo niin kipeät, en olisi saanut kiinni vielääkään. Hän yritti paeta, sain kuitenkin niskasta otteen. Mutta voi sitä riemua, kun laskin mirrin lämpimälle lattialle, säntäili edestakaisin! Ei olisi malttanut syödäkään, kun oli loppujen lopuksi niin ilahtunut lämpöisestä kodista. Kasper nykyään harvoin menee rappusille edes, ajattelee varmaankin, että tulitus alkaa välittömästi, jos ulos menee.

Meno on välillä hui-maa, kun pojat pistävät

ranttaliksi! Ei mitään kissatappeluita ole ollut, normaalia painia vaan. Varsinkin nyt, kun eläinlääkäri Lappalainen hiljattain leikkasi Kasperin, on ehkä hie-man meno rauhoittunut. Lääkäri totesi mirrin hyvänkokoiseksi ja terveeksi, painoa on nyt 4.2 kg. Kasper on hyvin valloittava persoona, kuten kaikki kisut, kukin omalla tavallaan. Kissa on kodin sydän, kuten joku on osuvasti ilmaissut. Kurrnauskis.

Oikein miellyttäviä kevätpäiviä kaikille kissaihmisille ja lemmikeillenne.

Terveisin
Kasperin palvelijatar
Helena Kärpänoja

Tekisinkö testamentin eläimille?

Testamentin kautta voit varmistaa, että juuri Sinä päätät mitä tapahtuu omaisuudellesi. Testamentilla voit taata myös lemmikkiesi elämän jatkumisen osoittamalla testamentissa varoja niiden hoitamiseen. Kuvolan Seudun Eläinsuojeluyhdistys on halukas huolehtimaan eläimistäsi ja sijoittamaan ne uusiin rakastaviin koteihin. Voit tehdä myös osatestamentin.

Mikäli haluat muistaa eläimiä testamentissasi voit ottaa yhteyttä puh. 040 552 7951. Yhdistyksemme juristi auttaa testamentin laadinnassa maksutta. Kuvolan Seudun Eläinsuojeluyhdistys ry on hoitanut kymmenen vuoden aikana uudet kodit jo lähes 2000 löytöeläimelle tai heitteille jätetyille lemmikille. Eläinsuojeluyhdistykset eivät saa valtionapua, joten lahjoitukset, testamentit, jäsenmaksut ja tapahtumatuotot ovat pääasiallisin tulonlähteemme. Kaikki lahjoitukset ovat korvaamattomia yhdistyksellemme.

Annukan päiväkirjat

Koonnut Mumzi

Taustaa:

Annukka liittyi perheeseemme kotihoidokiksi ja toipilaaksi joulukuussa 2014. Takana oli elämän alkutaival löytökissana, pennut ja niistä eroaminen sekä jonkinasteinen ”masis”. Annukka tarvitsi TLC:tä (tender loving care) ja niitä olimme valmiit pienessä naisten perheessä antamaan. Uudessa hoitoperheessä Annukkaa oli vastassa allekirjoittaneen lisäksi pikku-chihu Lillukka. Alla oleva on koottu Annukan kuulumisista kotiutumisen aikana. Mukana on kuvia Annukasta ja Annukan pennuista hoitopaikassa 2014.

Annukka

Joulukuu

Yhteiselo on alkanut ihan hyvin. Annukka kömpi kuljetusboksis- taan lähes välittömästi kotiin päästyämme ja tsekkasi turvallisen tähystyspaikan olkkarin ison pöydän alta, pehmustetulta tuolilta.

Annukka on uskaltanut ottaa tilaa haltuun, löytänyt ”itse” mm.

olo- ja makuuhuoneen leveät ikkunalaudat, joilta on turvallista tarkkailla verhojen takaa niin ulkopuolista elämää kuin sisäpuolistakin. Keittiön pöytä on paras ruokailupaikka, sinne ei koira pääse. Tosin, Lila-koira ja Annukka eivät juuri ole toisistaan piitanneet enempää kuin silmäilyn verran.

Ruoka on maistunut vähäi-

sessä määrin, parhaiten silloin kun ensin poskesta silittää: alkaa hyrinä ja ruokailu. Mutta suurisyöminen ei Annukka ole. Yön hämärissä hiippaa nappukupille ja tyhjentämään märkäruuan rippeet. Herkkuja Annukka ottaa kädestä.

Annukan hengitys pihisee jonkin verran, mutta ei jatkuvasti; enemmän silloin, jos kiihtyy (otetaan syliin). Ei muutenkaan halua sylitellä, joten ollaan siis rajoitettu hellyydenosoitukset silitykseen.

Annukka on oikein suloinen, mutta hieman poloinen luttana. Rohkaisevaa on, ettei ole mennyt kyyhöttämään piiloon pieneen koloon kuin silloin kotiutumis- aamuna - ihmettelin, miten pieneen koloseen voikin kissa mah- tua. Nyt ei enää tarvitse ”koloilla”, vaan tarkkaillaan reilusti hieman ylempää, mutta suojasta ruoka- pöydän alta.

Jäi sanomatta, että Annukka on kova tyttö kehräämään ja pus- kemaan kättä. :) Antaa myös mie- lellään rapsuttaa vatsapuoltaan kääntymällä selälleen – aika luot- tavaista, eikö?

Ressu

Ennen joulua

Täällä me naiset valmistaudumme jouluun vain olla köllöttele-mällä: ei stressaa kuusi, ei pukki, eivät jouluruuat tms. Ihana Va-paus! :D

Annukasta tuntuu tulevan päi-vä päivältä pikkuisen rohkeampi. Enää ei tarjoilla sapuskaa viereen, vaan hän tunnistaa nappujen he-linän kuppiin ja märkärüuan lu-sikan kilinän – noh, hieman liioit-telen. On nähty jo päiväsaikaan keittiön kynnyksellä tiiraamas-sa, mitä kuppiin laitetaan, mutta vetäytyi nyt sillä kertaa takaisin olkkariin. Käy syömässä itselleen parhaiten sopivaan, tuttuun ai-kaan. Laitan koiran tottumuksen mukaan kissallekin aamulla ja il-lalla ruuan.

Onpa nähty sellainenkin näky, että Annukka aterioituaan levit-täytyy hämärissä olkkarin matol-le pötkölleen sulattelemaan.

Aamuyö on Annukan aikaa: silloin saattaa lentää jokin kevy-ehkö pallokin. Samoin hänet on tavattu nukkumasta poikittain makkarin kynnyksellä, hih! Pesee itseään nyt sen, minkä tassuilla ja elastisuudella kykenee – mutta oikeasti ei ole heittäytynyt sotta-pytyksi.

Annukka on kiehnännyt keit-tiön ruokapöydän tuolien sel-känojat ilmeisesti mieleisikseen. Feromoni-haihdutinkin on otet-tu nyt käyttöön. Tiedä sitten sen avusta? No, jos nesteen pinta ale-nee, niin kai se sitten jotain haih-duttaa.

Joulun jälkeen

Joulu meni juohevasti, syödessä ja köllötellessä. Pukki toi Annukalle kookkaan kiipeily/raapimapuun, mutta taisi mennä pukilla överik-si. Enempi pelottaa koko hököty-s. No, ei mene hukkaan, vaan serk-kupoika-Harrille (kissa) Lahteen. Annulle tuntuu juuri nyt riittävän hieman matalampi laitos, pieni kolo ja mahdollinen taso.

Annukasta on alkanut sukeu-tua yhä seurallisempi kissa. :) Parina yönä käynyt minut oikein pelästyttämällä herättämässä,

kun sängyn vierestä on keskellä yötä kuulunut miehekäs ”mro-aughh!!” Ekalla kerralla pelästyin niin, että potkaisin vahingossa pikku-Lillukkaa, joka nukkui jal-kopäässä.

Joko Annukalla oli nälkä (ku-pissa oli kyllä nappua) tai tahtoi ottaa kontaktia. Loppuyön nuk-kui kanssamme samassa ma-kuuhuoneessa, hienotunteisesti pienen matkan päässä isolla lat-tiatyynyllä. Päivällä Annukan voi jo tavata olkkarin työpöydältä tietsikoiden, papereiden ja kynien seasta, nautinnollisesti levällään. Ja yöllä saavat kynät kyytiä!

Annukka ja Lillukka eivät oi-kein piittaa toisistaan, mikä on tavallaan hyvä vain. Koira ei tun-nu aiheuttavan Annulle stressiä. Vastaantullessa voivat hieman nuuhkia toisiaan, mutta kumpi-kin väistyy arvokkaasti omalle taholleen.

Vuosi vaihtuu

Vuosi vaihtui ja siitäkin paukkees-ta selvittiin. Annukka ei tuntunut välittävän viittä eikä kuutta. ;D

Kohta tulee Annulla kuukau-si kotihoidossa täyteen. Lähen-tyminen ja tutustuminen jatkuu ja edistyy pienin askelin. Parina viime yönä, aamuyön ”vilkkaina tunteina”, Annukka on käynyt ”juttelemassa” ja ottamassa kon-taktia sängyn vieressä, sitten le-

vittäytyy sängyn vierelle matolle nukkumaan. Ja kehruukone myl-lää. Annukalle aamuyö olisi vis-siin se otollisin aika seurustella, mutta tasan ei nyt ihan käy mei-dän kellot. :P

Sain sisareltani joululahjaksi pehmeän tekoturkishuovan. En-sin sen löysi Lillukka, sittemmin Annukka. Siihen on niin mukava sohvalla tehdä pesää. Eli ”naisia” kun ollaan, ei näköjään ole väliä, onko kaksi- vai nelijalkainen, luk-sus on aina luksusta!

Koska Annukalla oli ollut pärs-kimistä ja röhinää, varasin var-muuden vuoksi ajan Sami Raja-lalta.

Kannoin turhaan etukäteen huolta Annukan siirtämisestä kuljetusboxiin. Vaikkei halua olla sylissä ja on arka, mikäli kädet tulevat lähelle, namipaloilla ja ”tekorauhallisella” otteella (siis, minä olin se epävarmempi osa-puoli) Annu siirtyi boxiinsa ihan hyvin.

Eläinlääkärillä käytös oli rau-hallista. Kuulimme, että keuhkot, silmät ja nielu olivat ok. Se pieni korina kurkussa on ilmeisesti ra-kenteellista. Koska nenän vuota-minen on satunnaista ja kirkas-ta, ei ollut aihetta antibioottiin. Annukka sai pitkävaikutteisen kortisonipiikin. Kynsien leikkaus sujui – no, voisin jopa sanoa, että suit sait.

Käynti oli nyt aamulla. Tai-si maisemanvaihdos piristää (?), tyttö on ollut tänään hyvinkin aktiivinen. Asiaa riittää, seurailee perässä ja makoilee kynnyksillä = tarkkailua?

Yöt ovat edelleenkin olleet aktiivista aikaa – tai aamuyöt etenkin. Lelu lentää ja välillä käy makuuhuoneessa joku hieman korisemassa sängyn vierellä.

Eilinen tarkastuskäynti eläin-lääkärillä taisi virkistää Annuk-kaa siinä määrin, että ajelulle pi-tänee vissiin mennä toistekin. ;P

Yöllä patkähti möykky sängyn jalkopäähän – Lillukka-koiran viereen. Hui! Lillu pelästyi sen verran, että katsoi turvallisem-maksi ryömiä peiton alle. Siinä sitten jatkettiin, naiset, uniamme kolmisin. :D

Ulla

Annukan elämä yhteisössämme on sujunut rauhallisesti, eteneminen pienin askelin.

Olemme viettäneet kotitöiden ohessa löhöelämää elokuvien katselun ja lukemisen merkeissä. Annukka haluaa osallistua päivisinkin yhdessäoloon omalla tavallaan: tulee matolle kellimään, kun katselemme leffoja, aamuisin saattaa herätä makkarin nojatua listaa ja tulla naukuen sängyn viereen morjestaamaan.

Leikkii päivisin kevyillä leluilla ja tutustuisi mielellään tarkemmin Lillu-koiraan, mm. hyppäemällä sänkyyn Lillukan viereen/päälle. No, siitä ei ole seurannut muuta kuin Lillukan urahdus ja Annukan väistyminen. Mutta Annukkaa selvästi kiinnostaa.

Olen tarjonnut varovasti nappujen (calm) seurana raakaruokaa, lihaa ja silakoita (perattuja). Kelpaavat. Neutered-märkäruoka (el. lääk., ne pusseissa olevat annokset) eivät maistu. No, kyllähän Annu lipoo sen hyytelön siitä kökköjen päältä, Lillukka syö loput. Ei mene haaskuuseen. :)

Kissanheinä on idullaan ja asiat mallillaan!

Lyhyesti Annun kuulumiset: tyttö on kyllä piristynyt tavatomasti kuukauden takaisesta, aamuisin tulee ihan kerjäämään huomiota sängyn viereen, puskee kättä ja kehrää.

Viime yönä säpsähdin, kun tunsin aivan minimaalisen kosketuksen paljaassa selässäni. Se oli Annun kuono tai viiksikarva, samaan sänkyyn tuli, mutta pelästytti sitten säpsähdystäni ja vetäytyi mielipaikkaansa, makkarin nojatuoliin.

Lapsuuskodissani aikanaan Kinnu-kissalla oli tapana tuoda "trofeita" saalistamistaan pieneläimistä (monet jo puoliksi nautittuina) näytille kotimme kuistille. No, oli nyt miten oli ja tulkittiin nyt miten tulkittiin, mutta Annu toi mulle toissapäivänä "saaliin" (silakkafilée) sängyn viereen yön hämärinä tunteina. Vähänkö hymyilytti! ;))

Helmikuussa

Tyttö on entisestään reipastunut: tulee liki ovelle, kun palaan kotiin, (ja toisinaan jää moukumaan, kun lähdemme koiran kanssa ulos), haluaa ottaa osaa yhteisiin juttuihin, mm. kelliä olkkarin matolla elokuvia katsellessa, leipoo silloin etukäpäpöillä paperinarumattoja ja kehrää, tulee kutsuttaessa luokse ja kutsumattakin – kun kuulee, että Lilla-koira saa herkkua, tulee ottamaan omansa. :) Ollaan tutustuttu jugurttiin ja kermaan...

Rintamalinjat on kuonojen kesken vedetty. Lilla pitää sängyn omanaan, Annukalle jää sängyn viereinen nojatuoli – siihen ei Lilla enää mene.

Lelut ovat kiinnostuksen kohde myös päivisin: pienet pallot ja hiiret saavat kyytiä. Annukka on tykännyt myös hiertää ja vaania, hieman riepottaa Lillan lempilelua, "heppaa" (pieni pehmo), mutta siihen on vedetty raja. Lil murtahtaa, jos näkee Annun sitä lelua käsittelevän, ja hakee omansa pois. :D

Annukka voi hyvin ja sosiaalistuu edelleen.

Päivällä hän köllöttelee ihan näkössä, milloin tuolissa, milloin ikkunalaudalla. Välillä ikkunapaikalle tulee kilpajuoksu Lillukan kanssa.

Kuonot ottavat jo leikkisää kontaktia: peräkanaa juostaan hullunravia asuntoa ympäri. Enää ei kaihdeta kohtaamista, vaan kuin härnäten sivutaan kylki kyljessä, hännällä vielä toisen kuonoa pyyhkäisten. :) Sängysäkin voidaan hetkittäin olla molemmat yhtä aikaa, mutta pääsääntöisesti sänky on Lillukan ja nojatuoli Annukan.

Enää eivät leikin kohteena ole vain pienet ja kevyet pehmot ja pallot. Annu vaanii ja hyökkää makuuhuoneen maton kulman kimppuun, nujuuttaa ja "tappaa" sen, kaivautuu jopa matonkulman alle!

Annu taitaa olla leffafriikki siinä missä minäkin. Ainakin luonto-ohjelmien eläinäänet (varsinkin kissanpentujen) tuovat hänet telkkarin eteen. :) Leffojen loppu-

Annukka kotihoidossa

Ressu

tekstien rullatessa Annu seuraa kiinnostuneena ja herpaantumattomasti tuijottaen. Hih!

Lillukan lelut saavat kyytiä ja aamuvorhaiset hepulikohtaukset saavat matot kasaan. Välillä Annu hypähtää sänkyyn ikään kuin härnätäkseen Lillukkaa. Aamurutiineihin kuuluvat kovaääninen mourunta sängyn vieressä, ikään kuin että "nouse jo"!

Maaliskuussa mennään

1. maaliskuuta

Annukalla ja meillä on tänään juhlapäivä: Annusta tuli perhejoukkueemme täysjäsen! Juhlistimme sitä herkuilla, minä mansikkaleivoksella, Lillukka ja Annukka aladoobilla ja tilkalla kermää. :)

Koska hengityksen rohina ja pienet, kosteat pärskähdykset palasivat takaisin, kävimme tänään

ell Rajalalla saamassa kolme piikkiä. Annukka oli voimissaan ja pani hanakasti vastaan. Paino oli noussut kahdessa kuukaudessa 200 g. Rajalakin huomasi, että on tytön tilassa tapahtunut muutos: on aktiivinen, ei enää lötkötä passiivisesti tutkimuspöydällä, ja vaikuttaa muutenkin piristyneeltä kissalta!

Loppukevennys

Eläinlääkärin vastaanotolla oli toinenkin kissa "boxissaan" jonottamassa vastaanotolle. Tyttöjen välille syntyi kiihkeä moukumiskeskustelu: kun toinen naukaisi, toinen mouraisi heti perään. Tätä jatkui sen verran kiihkeästi, että se herätti kanssajonottajienkin huomion ja kirvoitti leveät hymyt. Kaipa siinä kokemuspuhujat vaihtoivat kokemuksiaan. :)

Annukka ei ole pitkävihaainen.

Vaikka kolme piikkiä vastaanotolla eivät varmaan vastanneetkaan hänen käsitystään mukavasti päättyneestä autoajelusta, murjotus meni kotiin päästyämme pian ohi. Siihen lienee ollut osuutensa kermatilkalla ja herkkupaloilla. :D Nyt asunnossa kaikuu kehruunmyllyn universaali hyminä.

Nyt odotamme kevättä ja kesää: olen suunnitellut hankkivani Annukalle valjaat: kokeilisimme niissä valvottua ulkoilua pieninä annoksina – kun on kesä ja lämmintä. Nyt Annu nauttii ulkoilman tuulahduksista ikkunalaudalla raollaan olevan ikkunan ääressä (turvasalpa on).

Kiitoksia Annukasta ja iloista jatkoa eläintalolle ja menestystä ja rahoitusta (!) toimintaanne!!

Terveisin Mumzi ja tytöt
Kuvat: Sanna Savolainen ja Päivi Penttilä.

Eläinklinikka AitoVet Oy
puh. 040 595 7823
www.aitovet.fi

Ravintola Kuja-Kolli

Kodittomien kulkureiden kaveri

Kyminasemantie 10 A 5 Korja • kujakolli.com

Lämmöllä lemmikillesi

www.petpointkuusankoski.fi
Kuusankosken Petpoint
Valtakatu 40
P.05 379 3774
Ark. 10-18
La. 10-14

 Find us on Facebook

PetPoint

 TURVASIRU.FI
TUO KADONNEEN KAVERIN TAKAISIN

TUTUSTU SIVUSTOON:
www.turvasiru.fi

PAREMPAA TURVAA
LEMMIKILLESII!

Turvasiru.fi
palvelee
24/7

Aidosti suomalainen
PIKKU-BERTTA

Eläinaiheiset käsinuket, roolipähineet,
näytelmäasut

SATU-BERTTA OY
Radantaus 1, Voikkaa
www.satubertta.fi Anni Lintunen 050-593 1237

Ota yhteys ja tule tutustumaan!

Hallituksen esittely

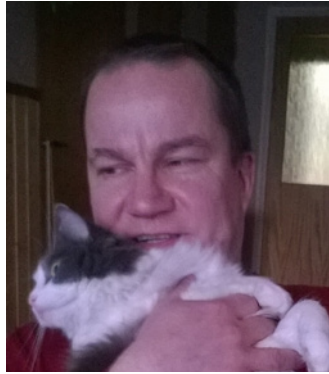
Sari Uski

Olen ollut KSEY:n toiminnassa mukana vuodesta 2004, jolloin aloitin kissanpentujen kotihoitajana ja siitä siirryin avoiimiin oviin apuriksi ja lopulta hallitustoimintaan mukaan. Asun Elimäellä neljän kissamme, kahden kanin, sekä avomiehen ja lapsiemme kanssa. Käyn eläintalolla vuorossa ja avoimissa ovissa, päivitän verkkosivujamme ja Facebook-sivuaamme, sekä toimin tänä vuonna puheenjohtajana hallituksessa kolmatta kautta. Sydäntäni lähellä ovat erityisesti kissat ja hyvä ilmapiiri monen auttajien kesken, sekä monen eläimen maailman muuttaminen merkittävästi paremmaksi.

Ninnu Kuoppala

Olen ollut KSEY:n toiminnassa mukana syksystä 2011. Teen hoitovuoroja satunnaisesti, hoidan kirppispöytä monen muun vapaaehtoisen kanssa sekä osallistun tapahtumiin. Asun Kuusankoskella mieheni ja maailman hienoimman Santi-kissan kanssa.

Jussi Mänttari

Mie oon Mänttärin Jussi ja nyt toista vuotta hallituksessa. Olen Minnan mies ja ollut ensin "hang aroundina" KSEY:n toiminnassa Minnan mukana alkusyksystä 2011. Hallitukseen minut valittiin siis 2014.

Lappeenrannasta olen lähtöisin ja muutin Minnan luokse tänne Kymenlaaksoon 11 vuotta sitten, ja nyt näiden vuosien jälkeen mie sit olen jo vissiiin "kuusaalain" vaikkon aboriginaali toki olekaan. Kie-likin on vielä hakusessa. :)

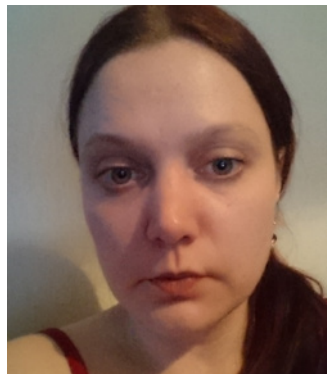
Tällä hetkellä meillä on viisi kissaa ja yksi kani. Niin ja akvaario. Talolla tulee käytyä aika usein, kun tässä sopivan lähellä asustellaan.

Harrastan karatea ja ke-säisin kalastusta. Opiskelen myös aikuiskasvatustieteitä hyödyksi ja ihan omaksi iloksi Jyväskylän avoimessa yliopistossa. Ammatiltani olen akateeminen sekatyömies.

Riina Leppänen

Olen 25-vuotias ja lähdin mukaan yhdistyksen toimintaan syksyllä 2012 ja nyt alkaa kolmas vuoteni KSEY:n hallituksen riveissä. Toimin tällä hetkellä yhdistyksen sihteerinä ja olen ollut tekemässä tämän vuoden kalenteria. Hommiini kuuluu myös sähköpostien hoitaminen ja Facebookissa vaikuttaminen. Olen aina ollut eläinrakas ihminen ja kokemusta löytyy monenlaisista otuksista, aina matelijoista hieman karvaisempiin kavereihin. Meillä kotona asustaa tällä hetkellä kaksi kissaa ja kääpiökani, sekä yksi hieman eksoottisempi otus, berberinskinkki.

Silja Pulkkinen

Olen Silja Pulkkinen, 32-vuotias postityöntekijä Myllykoskelta. Hallituksessa nyt toista kautta. Vastuualueena lähinnä varainhankinta ja nykyisin myös vapaaehtoiset sekä avoimet ovet.

Niina Ukkonen

Olen tehnyt vapaaehtoista eläinsuojelutyötä jo varhaisnuoruudesta saakka. Olen auttanut monenlaisia eläimiä uusiin koteihin, sekä tarjonnut myös loppuelämän kodin hyvin kirjavalle joukolle eläimiä. Uusien kotien etsijöinä on ollut marsuja, kaneja, kissoja, koiria, tuotantoeläimiä ja joskus jokin lintukin. Itse olen antanut loppuelämän kodin joillekin tuotantoeläimille, kanille, hevoselle, kissoille ja koiralle.

Maija Kemppi

Asun Myllykoskella mieheni ja hänen poikansa, kissan, koiran ja kahden kanin kanssa. Meillä asustaa satunnaisesti myös yhdistyksen kissoja kotihoitajien joukon jatkona. Toiminnassa olen ollut mukana yli kymmenen vuotta, hallituksessa nyt kolmatta kautta. Käyn eläintalolla hoitovuoroissa ja vastaan yhdistyksen kahvitoiminnasta, joten minut tapaa yleensä tapahtumissa kahviopöydän takaa, sekä eläintalon avoimissa ovissa esittelemässä kissoja.

Airi Korpela

Olen Airi Korpela. Asun Kouvolassa aviomieheni ja neljän, KSEY:ltä otetun kissan kanssa. Kissat ja eläinsuojeluyhdistys on vienyt sydämeni ja vapaa-ajan.

KSEY tuli tutuksi v. 2000, kun otin yhdistykseltä ensimmäisen kissani. Nyt olen kolmatta kautta hallituksen jäsenenä. Tällä hetkellä olen mukana käsityö- ja askartelutiimissä. Valmistan vaneri- ja pehmoeläimiä. Minut tapaa useimmiten yhdistyksen esittelypöydän takaa eri tapahtumissa. Tutuksi on tullut myös yhdistyksen kirpputoritoiminta sekä lipaskeräys. Satunnaisesti käyn myös eläintalolla hoitovuoroissa.

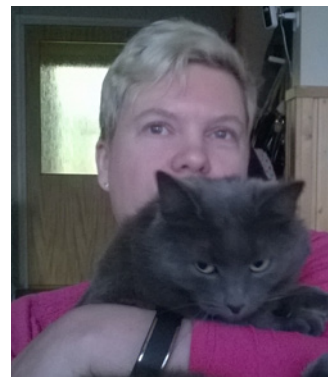
Jonna Villikka

Olen Jonna, 30-vuotias SAP-konsultti Tampereelta. Olen ollut yhdistyksen toiminnassa vuodesta 2007 asti, toimien vapaaehtoisena viikonloppu/ilta- ja vuoroissa sekä nettisivujen päivittäjänä. Parina viime vuotena olen tehnyt pääasiassa nettisivupäivityksiä Tampereelle muuttoni takia. Tämä on ensimmäinen kauteni KSEY:n hallituksessa, kiitos äänestäneille luottamuksesta. :) Tulen jatkossa panostamaan vierailuihini Kouvolassa ja toivon tapaavani mahdollisimman paljon eläintalon työntekijöitä, yhdistyksen jäseniä, hallituksen jäseniä, kuten muitakin vapaaehtoisia. Tehdään tästä meidän näköinen yhdistys! :)

Henna Puntti

Olen 20-vuotias iittiläinen abiturientti, jonka kotona on melkoinen "eläintarha"; 5 kolkikissaa ja 1 koira. Eläinten lisäksi harrastan postikorttien keräilyä sekä kirjeenvaihtoa. Eläinten asiat ovat olleet aina lähellä sydäntäni ja halusin päästä tekemään näiden asioiden eteen jotain konkreettista. Lähdinkin noin vuosi sitten mukaan KSEY:n toimintaan muun muassa tekemällä talon viikonloppuvuoroja, olemalla kotihoitajana sekä auttamalla avoimissa. Nyt olen siis ensimmäistä vuotta mukana KSEY:n hallituksessa.

Minna Mänttari

Olen Minna Mänttari ja aktiivisesti KSEY:n toiminnassa olen ollut alkusyksystä 2011. Hallituksessa on mennossa neljäs vuosi ja tällä hetkellä olen hallituksen varapuheenjohtaja.

Kissoja en ajatellut edes ikinä hankkivani, kunnes elämäni astui uusi mies kissansa kanssa 10 vuotta sitten. Kissa oli vain hyväksyttävä osaksi perhettä ja äkkiä tuo kissaneito valloitti sydämeni. Tällä hetkellä meillä on kissoja viisi kappaletta, kaikki leikattuja tyttöjä, sekä kani. Lapsuudenkodissani meillä oli koiria.

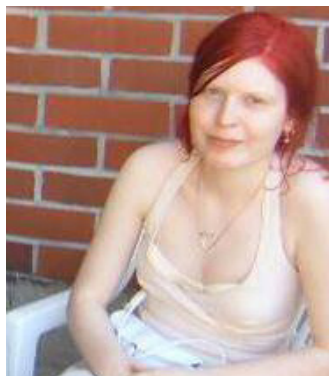

Heidi Saarikko

Olen Heidi Saarikko. Perheeseeni kuuluu aviomies, 2 lasta sekä Hellä-kissa. Olen töissä autoalan konsernissa taloushallinnossa.

Tulin mukaan toimintaan yli 20 vuotta sitten. Siihen aikaan kaikki eläimet olivat kotihoitopaikoissa ja minäkin aloitin kotihoitajana.

KSEY:n taloudenhoitajana olen toiminut 21 vuotta ja puolet tästä ajasta olen hoitanut myös kirjanpidon. Toimin eläintalon laajennuksen hankevetäjänä vuonna 2004.

Sisko Heikkilä

Olen 26-vuotias eläinten ystävä Myllykoskelta. Perheeseeni kuuluu aviomies ja kaksi tyttöä, sekä sekalainen seurakunta erilaisia eläimiä, muun muassa 3 koiraa ja 4 kissaa. Muita harrastuksia eläinten lisäksi minulla on autourheilu, vanhat autot, moottorikelkailu ja laskuvarjohyppäminen.

KSEY:n toiminnassa olen vielä suht uusi, samoin hallituksessa, mutta intoa ja rakkautta eläimiin löytyy. Tällä hetkellä vastuullani on kotihoito, koirat ja tapahtumat. :)

Eläinkauppa PetZoo

Kouvolankatu 15, 45100 Kouvola
Kauppakeskus Valtari
Avoimna ma-pe 10-18, la 10-14:30

petzookv@gmail.com
www.petzoo.fi

Meidät löydät myös Facebookista!

KAIVU-URAKOINTI R-SYRJÄNEN

Savistontie 837, 45910 Voikkaa

Hammaslääkäri Outi Rantanen
Kouvolankatu 24, Kouvola
puh. 05-3120765

Eläinlääkäri

HELENE JUOLA

PIENELÄINVASTAANOTTO

Torniomäentie 30 KOUVOLA

Ajanvaraus puh. (05) 312 2657

Iltavastaanotto ilman ajanvarausta
ma ja to klo 16 - 18

KAMPAAMO MARI

Myllykoski P. 325 4356

EVELIINA & MARI

yrityspalvelu

Dextella

- taloushallinnon palveluja yrityksille -
www.dextella.fi

Kappelikatu 11, 45130 Kouvola
www.elainklinikkasiili.net

Puh. 044 511 1957

Pieneläinsairauksien erikoiseläinlääkäri Erja Saarto
Vastaanotto ajanvarauksella, tervetuloa!

Kaupungin eläinlääkäri

Veli-Matti Sorvo

Elimäki

0400 560 310

Tmi Suviera

Suvi Salmi

Puh. 040-7688803

-Koirahieroja

-Agilitykouluttaja

-Pallopaimennuskouluttaja

www.suviera.nettisivu.org

Anjalan Eläinlääkäriasema

Hannu Pajulahti

Anna-Maija Aronen

Ruokosuontie 3 A, 46910 Anjala

Puh / fax (05) 367 4910

www.anjalanelainlaakariasema.com

**ELÄINLÄÄKÄRI
SAMI RAJALA**

MADEKUJA 3 KOUVOLA
LEHTOMÄEN OSTOSKESKUS
AJANVARAUS 320 1605

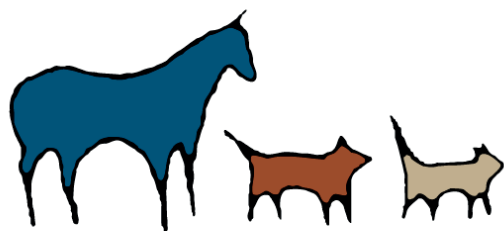
SUPERMARKET

SIPATTI

☎ (05) 544 5400

Kouvolankatu 30, Kouvola

K O U V O L A N S E U D U N

E L Ä I N S U O J E L U Y H D I S T Y S R Y

Liity jäseneksi!

Voit liittyä yhdistyksemme kannatusjäseneksi:

- jäsenmaksu 20 € /vuosi (aikuinen)
- jäsenmaksu 6 € /vuosi (alle 16-vuotiaat)
- ainaisjäsenmaksu 150 €

Maksut suoritetaan KSEY:n tilille Kouvola Seudun Osuuspankki 575001-2100525 (IBAN FI74 5750 0120 1005 25). Merkitse nimesi ja osoitteesi viestikenttään, jotta tiedot välittyvät jäsenrekisteriin.

Jäsenet saavat postia yhdistykseltä yleensä kaksi kertaa vuodessa: toukokuussa jäsenlehden ja joulukuussa jäsenkirjeen. Jäsenet voivat vaikuttaa yhdistyksen päätöksiin vuosikokouksissa. Sääntömääräinen vuosikokous pidetään maaliskuussa. Siellä valitaan myös yhdistykselle puheenjohtaja ja hallituksen jäsenet.

Jos et halua olla pelkkä kannatusjäsen, tule mukaan toimintaamme!

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN FI74 5750 0120 1005 25	BIC OKOYFIHH	
Saaja Mottagare	Kouvola Seudun eläinsuojeluyhdistys ry	Uuden jäsenen nimi ja osoitetiedot, sekä teksti UUSI JÄSEN.	
Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress			
TILISIIRTO. GIRERING Allekirjoitus Underskrift		Viitenumero Ref. nr	
Tilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	Euro €

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit.

Mikäli vastaanottajaa ei
tavoiteta, pyydetään lehti
palauttamaan osoitteeseen:
Puistolantie 9, 45610 Koria

OP Kymenlaakso

**KOUVOLAN
LÄÄKÄRIKESKUS**

PUHJONTIE 17, KATAJAHARJU

010 397 1010 WWW.LAAKARIKESKUS.NET

Puhelun hinta lankaliittymistä 8,28 snt/puhelu + 5,95 snt/min (alv 23 %), matkapuhelimista 8,28 snt/puhelu + 17,04 snt/min (alv 23 %)

